

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי הא מתני'
אישנות קאי מי צעיא כל"ל
ונ"צ ס"א:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א גמ' א"כ לבו קטפא ופוסר. ג"כ
עין קדרי טערה סיומן ק"ג
ס"ו ד"ר טערה גמ' ונ"פ
הדברים האלה וכו' ושם מנזרח מה
ש"כ"ר בזה ע"ש"ה' ודומ':
ב 'תור' ד"ר עין פטנט וכו'
דלאמרינן בגדרים דף כ"ע. ג"כ
יע"ש בגדרים דף כ' ע"כ חדשי
ע"ש ד"ר מוסק קמני לכו
תמסכת כלל ודומות הכת' וי"א ק"ו
זני יש"ה' ע"ש"ה' ואולי בגמרא
גדרים שלמנו ותוספות א"ה כחוב
מוק ד"ר ק"ו ואומרים א"ה ע"ש"ה'

מוסף רש"י

לבו נוקפו ופורש. מן האשה
(לעיל ג.). וסת שאמר.
לחייבה בחטאת, לקננה.
מנחון, ולא לבדיקה. מבנים
ד"כ שהמה יותר מכשיעור ואין
כאן אלא טומאת ספק ואשם
תלוי (לקמן י:).

תום' הרא"ש

[illegible]

חר בעילה בחטאת דאמרינן לקמן בפ"ב (דף ק"ז)
אזתמים כלומר מיד לאחר בעילה חייבין בקרבן
זיאה: לצדיקה. לחורין ולסדקין הילכך כשיעור
לשמש. אבר: ועד. סדין שמקנחת בו: לקינוח.

אֵלֶּה דָּם בְּכַשְׂיֹעוֹר
לְאִם בְּצַדִּיקָתָהּ
יִעוֹר שְׁהָרִי לֹא
לֹא בִידָה אוֹחֲזָמוֹ
בְּדִי הַבָּחַל מִידָה
יֵכָא וְלֹא חֲטָאתָ:
שְׁאִינָה עֲסוּקָה
חַ לְאַחַר תַּשְׁמִישׁ
תִּמְנָא דָּם וְיֵהָא
מִהוּ שְׁתַּבְּדוּק.

תלוי. דאמרין
שלה לאחר זמן
יציגין באשם תלוי
ביאה ספק בא
תצריכה נאדוק
צור. קודם לזה
(ס) דרך צנות
עדים בעסקאות
לנועם. כלומר
ולאו חיובא הוא
(ס) הצנועות
תקן את הבית.
מיש קאי: אין
מש אחר. לפי
ליבונן בדקיה
רית צו מיפה
א צעיא דיקא.

תניחין ביש לה
כיון דעסוקה
לישני ליה הא
ות ומשני קסבר
הא אפילו אין לה
לבעלה הואיל
ת: ער. דחזיא
לבעלה
לא לעצורה אבל
אטרחיה רבנן
לטהרות אפילו
רות לא בעיא

ז' בדיקה. כלומר
 בעיף בדיקה
 וזה לא בעיף
 עסקה: אין
 גרידה. בעלה.
 טהרות בעיף
 בלא טהרות:
 לא אפילו אין לה
 דאמר שמואל
 מדקדק בעסקה
 דאמר לעיל [יא]:
 בטהרות: כיון
 אין לה בדיקה
 יש לה לטהרה

בדיקה דקאמר
יא מסניסא. (א)

יך צפיון של תש
בדיקה או תצ
גרידא קבצי כד
ופורש כדאמר
ייתא זו כיון דמת
להקילה ולתובע
בעיר דאס איתא
חזקת טהרה איכ

בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה מהו שתבדוק עצמה לבעלה אמר ליה ^אלא תבדוק ותבדוק ומה בכך ^באם בן לבו נוקפו ופורש בעא מיניה רבי אבא מרב הונא אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת כדי לחייב בעלה חטאת א"ל מי משכחת לה לבדיקה כשיעור וסת והתנאי ^גאיזהו שיעור וסת משל לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף ביציאות השמש נכנס עד הוי וסת שאמרו לקנוה ולא לבדיקה אלא מהו שתקנה איכא דאמרי הכי בעא מיניה אשה מהו שתבדוק עצמה כדי לחייב בעלה אשם תלוי אמר לו לא תבדוק ותבדוק ומה בכך ^דא"כ לבו נוקפו ופורש:

ובשעה שהיא עוברת וכו': אמר ר' אמי אמר רבי ינאי זיזהו^י עַדן של צנועות א"ל רבי אבא בר ממל לר' אמי תנא תני צריכות ואת תני צנועות אמר ליה שאני אומר כל המקיים דברי חכמים נקרא צנוע אמר רבא ושאינו מקיים דברי חכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע לא מקרי אלא אמר רבא צנועות עד שבדקו בו עצמן לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני תשמיש אחר ושאינן צנועות בודקות ולא איכפת להן גופא אמר רבי זירא אמר רבי אבא בר ירמיה אמר שמואל יאשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק אמר ליה ר' זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת בעיא בדיקה יש לה וסת לא בעיא בדיקה א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה לא בעיא בדיקה אין לה וסת בין ערה בין ישנה בעיא בדיקה אמר רבא ולימא ליה יש לה וסת לטהרות בעיא בדיקה לבעלה לא בעיא בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי בעיא בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר שמואל יכל לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר יחמרין ופועלין והבאין מבית האבל ומבית המשתה גשימים להם בחזקת טהרה ובאין ושוהין עמהם בין ישנות בין ערות וכו' א"ל שהניחן בחזקת טהרה אבל הניחן בחזקת טומאה לעולם היא טמאה עד שתאמר לו טהורה אני והא שמואל במאי מוקי לה אי בשיש לה וסת קשיא ערה ואי בשאין לה וסת קשיא בין ערה בין ישנה לעולם בשיש לה וסת וכיון שתבעה אין לך בדיקה גדולה מזו אמר ליה רב פפא לרבא מהו למעבד כי הא מתניתא

א"ל

ממיתין ביש לה וסמ עס
מן הדרכ מפייסה ותוצעה
שהרגישה שעת ראייה ו

אלא בא עליה מיד ולא רמיא אנפשה לאחורי שהרגישה :
וקשה דעברה דוקא מזרין דיקה ואס כן מאי קא מהדר :
ואי דלבי צבא היה שואל לא פשיטא דלמר לעיל (דף א' כ') :
ומי דעסוקא בטירות קצעי פשיטא דיקה סאריה צדקא דלמני :
ומי נמי ממרר דיקה לנשרות ונראה לפשטא דמא לעמוד כי :
הא דלמרינ לעיל דאפילו באין לה וסמ לא צביא דיקה לבי :
יתמה טמאה הוה אמרה ליה קודם לכן אבל צבא מן הדקר אימי :
ומי לנימור דהיינו דלא צעו דיקה אבל צעו מביעה אי

יב.

בני ר' יודא אשה מהו שתבדוק. פי' לפני תשמיש: **לבו** נוקפו ופורש. פ"ח כיון דרואה אשמו צודקת מחשב שזאם לא הרגישה לא הימה צודקת לפי שידעת שחכמים לא תקנו לצדוק: **בדי** לחייב בע"ה חטאת. הכא נמי הוה מני למידי מהו שמצדוק

קודם תשמיש ותניח העד עד הבקר כדי לחייב בעלה חטאת אלא דכבר השיב לו שאם תדקוק לפני תשמיש לבו נוקפו ופורש: **בנוע** לא מיקרי רשע לא מיקרי. כמנייה וא"ת בריש תכזבות (ד' קד:) דלמך משום אנועות ומאוס פרוצות כיון דקרי להו אנועות הנהו דלא עבדי הכי אמאי קרי להו פרוצות וי"ל דהסם קרי להו אנועות כדאמרין הסם זמנין דלא אונים וסברה דאנים ואע"ג שדנין היה לה למלות שאין אנים כדזב העולם אינן אנוסים ופרוצות משום דזמנין דלנוס פירוש פעמים דידועת שאין אנוס ואמרה דלא אנוס ול"ג הסם וסברה: **אשה שאין** זה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק. ובעסקה בטירות איירי וא"ת מאי קמ"ל תמנימין היא (לש"י) ונשעה שהיא עוזבת לשמש את ביתה וליכא למימר דתחת לאשמועינן דע"ג דאין לה וסת דמותר לקיימה על ידי דיקקה כריש"י ואנשינוס וכן פירש רש"י לקמן דהלשון משמע דלא צא להשמיענו הימרא אלא להשמיענו שזריכה דיקקה וי"ל דקמ"ל צאין לה וסת דלפילו ישנה זריכה דיקקה: **בין** ישנות. פ"י דליכא איסור גדות אצל אסור לצא על הישנה כדלמך בנדרים (ד' כ:) א"י ערה לא לגמרי ביננה איירי אלא אינה ערה כל כך ששלעך להשיב אם היא טהורה אם לאו:

בעיא בדיקה א"ל יש
יקה ישנה לא בעיא
ערה בין ישנה בעיא
א ליה יש לה וסת
לבעלה לא בעיא
לו לבעלה נמי בעיא
ש"מ קסבר שמואל
בדיקה ת"ר וחמרין
אבל ומבית המשתה
הובאין ושוהין עמהם
ד"א שהניח בחזקת
ת שומאה לעולם היא
ו סהורה אני והא
אי בשיש לה וסת
לה וסת קשיא בין
בשיש לה וסת וכיון
גדולה מזו אמר ליה
עבד כי הא מתניתא
א"ל

מתניתין ביט לה וסת עסקינן: ב"ר שחבעה. פירוש כיון שזא
מן הדרך מפייסה ומזבעה למשמש ואי חזיא כבר רמיא אנפשה
שהרגשה שעת ראייה חוזרת אבל אם לא זא מן הדרך אסור
נפשה לאחזרי שהרגשה: מה"ר א"עבד בי הא מתניתא. פ"ר ש"י
נקה וחס מן מאי קא מהדר ליה דמגניא באפיס בחביעה לא מגניא
שיטת דלמר לעיל (דף יא:) כל לבעלה לא צריא בדיקה וגם אין להחמיר
שיטת שצריכה בדיקה כדמנן ובעשה שהיא עוברת לשמש ביתה כו' ותו
וראה לפרש מהו למעבד כי הא מתניתא דלא מנכרה מידי ביטנה דשמא
לה וסת לא צריא בדיקה לבעלה ו ביטנה מ"מ דילמא תביעה צריא אי
ס לכן אבל זא מן הדרך כיכא למיחש ומתני' דפ"ב (לקמן טו.) דבזאין מן
דיקה אבל צעו תביעה אי נמי בערות דווקא אי נמי ביט לה וסת:

עין משפט
נר מצוה

קָן אַ ב מיי פֿ"ד מ'ל' איסורי
ציהא הל' ט' וע' צהשגות
מגמ לאוזין קרא טוש"ע י"ד סימן
קפד סעיף א וצהג"ה וסימן
קפו סעיף א:
קן ג מיי שס סמג שס טוש"ע
י"ד סימן קפד סעיף א
צהג"ה וסימן קפו סעיף א
לדעת הרמב"ם:

קדח ד מיי פ"ד מהלכות איסורי
 ביאה הלכה טו וע"ש ופ"ח
 שם הל' ג סמך שם טור ש"ע שם
 ש"ע ב:
 קנ"ה ה מיי שם הלכה טו וע'
 בהשגות ופ"ד מהלכות
 וטומאת משכב ומושב הלכה ז
 בהשגות שם וצ"ח סמך שם
 ש"ע ש"ד ק"י קפ"ה סמך ב:
 ק"ו מיי פ"ד מהלכות איסורי
 ביאה הלכה ט סמך שם ש"ע
 ד"ד סימן קפ"ד סעיף א ונרדב
 אלפס שנועות פ"ב דף ק"ג ר':
 ק"א ז מיי שם:

תום' הרא"ש (המשך)

[illegible]